ROZSUDEK SOUDU (prvního rozšířeného senátu)

27. září 2005 *

Ve spojených věcech T-134/03 a T-135/03,

Common Market Fertilizers SA, se sídlem v Bruselu (Belgie), zastoupená A. Suttonem, advokátem, a N. Flandinem, advokátem,

žalobkyně,

proti

Komisi Evropských společenství, zastoupené X. Lewisem, jako zmocněncem, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalované,

jejichž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise K(2002) 5217 konečné a K(2002) 5218 konečné ze dne 20. prosince 2002, kterými se konstatuje, že v uvedeném případě není prominutí dovozního cla odůvodněno,

* Jednací jazyk: francouzština.

SOUD PRVNÍHO STUPNĚ EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ
(první rozšířený senát),

ve složení B. Vesterdorf, předseda, J. D. Cooke, R. García-Valdecasas, I. Labucka a V. Trstenjak, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: C. Kristensen, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 25. ledna 2005,

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

1 Článek 1 odst. 3 druhý pododstavec nařízení Rady (ES) č. 3319/94 ze dne 22. prosince 1994, kterým se zavádí konečné antidumpingové clo na dovozy roztoku směsi močoviny a dusičnanu amonného z Bulharska a Polska, vyváženého společnostmi, jež nejsou vyňaty z celní povinnosti, a který upravuje konečný výběr

částek zajištěných prozatímním clem (Úř. věst. L 350, s. 20), stanoví toto zvláštní antidumpingové clo:

„[...] Pro dovozy propuštěné do volného oběhu, které nejsou fakturovány přímo dovozci nepropojenému na jednoho z výše zmíněných vývozců anebo výrobců usazených v Polsku, je uvaleno následující zvláštní clo:

na výrobek [...] ohlášený společností Zakłady Azotowe Puławy [...] zvláštní clo ve výši 19 ecu za tunu výrobku [...] (dodatečný kód TARIC: 8795).“ *(neoficiální překlad)*

2 Článek 239 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. L 302, s. 1; Zvl. vyd. 02/04, s. 307), ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2700/2000 ze dne 16. listopadu 2000 (Úř. věst. L 311, s. 17; Zvl. vyd. 02/10, s. 239) (dále jen „celní kodex“), stanoví toto:

„Dovozní clo nebo vývozní clo lze vrátit nebo prominout i v jiných případech než podle článků 236, 237 a 238:

— které budou vymezeny postupem projednávání ve výboru,

— které vyplývají z okolností, jež nelze přičítat podvodnému jednání nebo zjevné nedbalosti zúčastněné osoby. Případy, kdy lze toto ustanovení použít,

a příslušná procesní pravidla se vymezí postupem projednávání ve výboru. Vrácení či prominutí může podléhat zvláštním podmínkám.

2. Vrácení nebo prominutí cla z důvodů uvedených v odstavci 1 se povolí na základě žádosti, jež byla podána příslušnému celnímu úřadu [...].“

3 Z článku 4 odst. 24 celního kodexu plyne, že postupem projednávání ve výboru se podle uvedeného kodexu rozumí zejména postup uvedený v článcích 247 a 247a.

4 Článek 247 celního kodexu stanoví, že „[o]patření nezbytná k provedení tohoto kodexu [...] se přijmou regulativním postupem uvedeným v čl. 247a odst. 2 [...].

5 Článek 247a celního kodexu stanoví:

„1. Komisi je nápomocen Výbor pro celní kodex (dále jen ‚výbor‘).

2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použijí se články 5 a 7 rozhodnutí 1999/468/ES [...]

3. Výbor přijme svůj jednací řád.“

6 Článek 4 jednacího řádu Výboru pro celní kodex stanoví:

„1. Pozvánku, program, jakož i návrh opatření, ke kterým se vyžaduje stanovisko výboru, a všechny ostatní pracovní materiály zašle předseda stálým zastoupením a členům výboru v souladu s čl. 14 odst. 2 zpravidla nejpozději čtrnáct kalendářních dnů před datem zasedání.

2. V naléhavých případech a pokud musejí být opatření, která se mají přijmout, okamžitě používána, může předseda na žádost člena výboru nebo z vlastního podnětu zkrátit lhůtu uvedenou v předcházejícím odstavci až na pět kalendářních dnů před datem zasedání.

3. V mimořádně naléhavých případech se předseda může odchýlit od lhůt stanovených v odstavcích 1 a 2. V případě, že je návrh na zařazení otázky do programu podaný v průběhu zasedání, vyžaduje se souhlas prosté většiny členů výboru."

7 Článek 5 rozhodnutí 1999/468/ES ze dne 28. června 1999 o postupech pro výkon prováděcích pravomocí svěřených Komisi (Úř. věst L 184, s. 23; Zvl. vyd. 01/03, s. 124; dále jen „rozhodnutí o komitologii") stanoví:

„Regulativní postup

1. Komisi je nápomocen regulativní výbor složený ze zástupců členských států, kterému předsedá zástupce Komise.

2. Zástupce Komise předloží výboru návrh opatření, která mají být přijata. Výbor zaujme stanovisko k návrhu ve lhůtě, kterou může předseda určit s ohledem na naléhavost věci. Stanovisko se přijímá většinou stanovenou v čl. 205 odst. 2 [ES] pro přijímání rozhodnutí, která má Rada přijímat na návrh Komise. Hlasům zástupců členských států ve výboru je přidělena váha stanovená ve zmíněném článku. Předseda nehlasuje.

3. Aniž je dotčen článek 8, přijme Komise zamýšlená opatření, jsou-li v souladu se stanoviskem výboru.

4. Pokud zamýšlená opatření nejsou v souladu se stanoviskem výboru nebo pokud výbor žádné stanovisko nezaujme, předloží Komise Radě neprodleně návrh opatření, která mají být přijata, a uvědomí o tom Evropský parlament [...]"

8 Článek 905 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se stanoví určitá prováděcí pravidla k celnímu kodexu (Úř. věst. L 253, s. 1; Zvl. vyd. 02/06, s. 3), ve znění nařízení Komise (ES) č. 1677/98 ze dne 29. července 1998 (Úř. věst. L 212, s. 18; Zvl. vyd. 02/09, s. 30; dále jen „prováděcí nařízení"), zejména stanoví:

„1. Jestliže celní orgán s rozhodovací pravomocí, jemuž je předložena žádost o vrácení nebo prominutí na základě čl. 239 odst. 2 kodexu, není schopen rozhodnout na základě článku 899 a jestliže jsou k žádosti přiloženy důkazy, které by mohly zakládat zvláštní situaci, jež vyplývá z okolností, ze kterých není možné vyvozovat podvodný záměr nebo zjevnou nedbalost zúčastněné osoby, členský stát tohoto celního orgánu předá takovýto případ Komisi k rozhodnutí v souladu s postupem stanoveným v článcích 906 až 909.

Jestliže však celní orgán s rozhodovací pravomocí nemá pochybnosti, může sám rozhodnout o vrácení či prominutí cla, pokud se domnívá, že podmínky uvedené v čl. 239 odst. 1 celního kodexu jsou splněny, a pokud je částka připadající na každého provozovatele vztahující se k jedné či více dovozním nebo vývozním operacím, které vyplývají z téže konkrétní situace, nižší než 50 000 ecu.

Pojem ‚zúčastněná osoba' se vykládá stejně jako v článku 899.

Ve všech ostatních případech celní orgán s rozhodovací pravomocí žádost zamítne.

2. Spis předložený Komisi musí obsahovat všechny údaje potřebné pro úplné prozkoumání věci. Musí mimoto obsahovat prohlášení podepsané žadatelem o vrácení či prominutí cla, ve kterém potvrzuje, že měl možnost se se spisem seznámit, a ve kterém uvede, že buď nemá nic, co by k němu dodal, nebo veškeré dodatečné poznatky, jejichž uvedení se mu zdá důležité.

Komise neprodleně vyrozumí dotyčný členský stát o obdržení spisu.

Jestliže Komise zjistí, že informace poskytnuté členským státem nepostačují k tomu, aby mohla rozhodnout na základě plné znalosti předložené věci, může požádat o poskytnutí doplňujících informací." *(neoficiální překlad)*

9 Článek 906 prováděcího nařízení stanoví:

„Do patnácti dnů od obdržení spisu podle čl. 905 odst. 2 zašle Komise členským státům jeho kopii.

Projednání věci se co nejdříve zařadí na pořad jednání výboru uvedeného v článku 247 kodexu."

10 Poté, co nastaly skutečnosti projednávaného případu, byl změněn čl. 906 druhý pododstavec prováděcího nařízení nařízením Komise (ES) č. 1335/2003 ze dne 25. července 2003, kterým se mění prováděcí nařízení (Úř. věst. L 187, s. 16; Zvl. vyd. 02/13, s. 463), takto:

„Projednání věci se co nejdříve zařadí na pořad jednání odborné skupiny uvedené v článku 907."

11 Článek 906a prováděcího nařízení stanoví:

„Jestliže Komise kdykoli během řízení uvedeného v článcích 906 a 907 hodlá přijmout rozhodnutí nepříznivé vůči žadateli o vrácení nebo prominutí cla, předá mu své námitky písemně spolu s veškerými doklady, na nichž se námitky zakládají. Žadatel o vrácení nebo prominutí cla vyjádří své stanovisko písemně do jednoho měsíce ode dne odeslání námitek. Neoznámí-li své stanovisko v této lhůtě, má se za to, že se vzdal práva vyjádřit svůj postoj."

12 Článek 907 první pododstavec prováděcího nařízení stanoví:

„Po konzultaci s odbornou skupinou složenou ze zástupců všech členských států, která se sejde v rámci výboru k projednání dané věci, Komise rozhodne, zda zkoumaná situace umožňuje vrátit nebo prominout clo."

13 Článek 3 nařízení Rady č. 1 ze dne 15. dubna 1958 o užívání jazyků v Evropském hospodářském společenství (Úř. věst. 1958, 17, s. 385; Zvl. vyd. 01/01, s. 3) stanoví:

„Texty zasílané orgánem členskému státu nebo osobě podléhající jurisdikci členského státu se sepisují v jazyce tohoto členského státu."

Skutkový základ sporu

14 Žalobkyně usazená v Belgii je velkoobchodníkem s chemikáliemi, zejména s roztoky obsahujícími dusík (močovina a dusičnan amonný). Ve skupině žalobkyně je především Rellmann GmbH, se sídlem v Hamburku (Německo), 100% dceřiná společnost žalobkyně, a Agro Baltic GmbH, se sídlem v Rostocku (Německo), 100% dceřiná společnost Rellmann. V roce 1989 žalobkyně nabyla společnost Champagne Fertilisants, která je jejím daňovým zástupcem pro všechny operace ve Francii.

15 Vývozce, polský podnik Zaklady Azotowe Pulawy (dále jen „ZAP"), prodává výrobky společnosti Agro Baltic. Ve skupině žalobkyně je toto obchodní schéma: Agro Baltic prodává výrobky dále společnosti Rellman, která je sama dále prodává žalobkyni. Jsou vystavovány odpovídající faktury.

16 Ve věci T-134/03 Agro Baltic koupila od ZAP mezi březnem a zářím 1997 tři lodní náklady roztoku směsi močoviny a dusičnanu amonného. U těchto lodních nákladů bylo dodrženo obchodní schéma popsané v bodě 15 výše.

17 Cogema, autorizovaný celní zástupce, byla pověřena, aby zajistila propuštění výrobků do volného oběhu jménem Agro Baltic a jejich použití jménem žalobkyně.

18 Zboží tak bylo původně propuštěno do volného oběhu jménem Agro Baltic na základě prohlášení EU0, ke kterému byly připojeny faktury vystavené ZAP společnosti Agro Baltic a osvědčení EUR.1 potvrzující polský původ zboží. Současně bylo zboží umístěno ve skladu, který opustilo o několik minut později s cílem jeho použití jménem Champagne Fertilisants.

19 Ve věci T-135/03 Agro Baltic koupila v lednu 1995 od ZAP lodní náklad, u kterého bylo poté dodrženo obchodní schéma popsané v bodě 15 výše.

20 Agro Baltic pověřila společnost SCAC Rouen (dále jen „SCAC"), autorizovaného celního zástupce, aby zajistila propuštění zboží do volného oběhu jménem Agro Baltic a jeho použití jménem žalobkyně. Jednalo se tudíž o předložení dvou celních prohlášení o dovozu pro totéž zboží u téhož celního úřadu s uvedením dvou odlišných příjemců tak, aby bylo možné oddělit platbu cla od platby DPH.

21 SCAC použila zjednodušený postup celního řízení o propuštění do volného oběhu a použití pouze jménem žalobkyně. S tímto cílem podala SCAC prohlášení IM4 jménem žalobkyně, ke kterému byla připojena faktura vystavená společností Rellmann žalobkyni a osvědčení EUR.1 potvrzující polský původ zboží.

22 Příslušné francouzské správní orgány nejprve přijaly prohlášení související s oběma projednávanými věcmi, na základě osvědčení EUR.1 prominuly dovozní clo a nepožadovaly zaplacení antidumpingového cla.

23 Po následné kontrole příslušné francouzské orgány dospěly nicméně k závěru, že mělo být na všechny lodní náklady související s oběma projednávanými věcmi uplatněno zvláštní clo ve výši 19 ecu za tunu zavedené čl. 1 odst. 3 druhým pododstavcem nařízení č. 3319/94. Podle těchto orgánů byla totiž skutečným dovozcem zboží žalobkyně, a nikoli příjemce přímé faktury vystavené ZAP, přestože dotčené výrobky byly certifikované ZAP. Konkrétněji ve spise, který vedl k věci T-134/03, se příslušné francouzské orgány zejména domnívaly, že meziuskladnění zboží bylo z důvodu svého mimořádně krátkého trvání právní fikcí a že žalobkyně při třech dotčených operacích nabyla zboží ještě před podáním prohlášení o propuštění do volného oběhu jménem Agro Baltic. Konkrétněji ve spise, který

vedl k věci T-135/03, se příslušné francouzské orgány domnívaly, že jménem žalobkyně bylo podáno jen jediné prohlášení o propuštění do volného oběhu a použití.

24 Za těchto podmínek do spisu, který vedl k věci T-134/03, zaměstnanci Centre du renseignement d'orientation et de contrôle de Poitiers (Informační a kontrolní středisko v Poitiers) vyhotovili dne 4. prosince 1998 zápis, podle kterého došlo k úniku cla a daní v celkové výši 3 911 497 francouzských franků (FRF) (564 855 eur). Do spisu, který vedl k věci T-135/03, vyhotovilo meziregionální ředitelství cel v Rouenu dne 13. listopadu 1997 zápis, ze kterého vyplývá, že mělo být uloženo clo a daně v celkové výši 840 271 FRF (128 098 eur).

25 V listopadu a prosinci 1999 podala žalobkyně u francouzského celního orgánu žádosti o prominutí cla na základě článku 239 celního kodexu. Dne 14. února 2002 tento orgán postoupil uvedené žádosti Komisi, která je zaregistrovala pod spisovými značkami REM 02/02 (věc T-134/03) a REM 03/02 (věc T-135/03).

26 Dopisy ze dne 9. a 10. září 2002, na které bylo odpovězeno dne 11. října 2002, Komise žalobkyni oznámila, že ve věcech REM 02/02 a REM 03/02 hodlá přijmout záporné rozhodnutí.

27 Dne 12. listopadu 2002 se konalo zasedání odborné skupiny REM/REC v rámci celního výboru, oddělení úhrad. Podle zápisu z tohoto zasedání vyhotoveného dne 29. listopadu 2002 vedlo konečné hlasování, ke kterému odborná skupina přistoupila, co se týče věcí REM 02/02 a REM 03/02, k tomuto výsledku: „šest delegací hlasovalo pro návrh Komise, čtyři delegace se zdržely hlasování a pět delegací hlasovalo proti návrhu Komise".

28 Dne 20. prosince 2002 Komise, poté co dospěla k závěru, že ze strany žalobkyně došlo ke zjevné nedbalosti a že neexistuje zvláštní situace, a že tudíž nebyly splněny podmínky pro použití článku 239 celního kodexu, přijala rozhodnutí K(2002) 5217 konečné (věc REM 02/02) a K(2002) 5218 konečné (věc REM 03/02), kterými konstatovala, že vrácení dovozního cla nebylo odůvodněno (dále jen „sporná rozhodnutí"). Komise oznámila tato rozhodnutí francouzským celním orgánům, které je poté dne 10. února 2003 oznámily žalobkyni.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

29 Návrhy došlými kanceláři Soudu dne 18. dubna 2003 žalobkyně podala projednávané žaloby.

30 Na základě zprávy soudce zpravodaje rozhodl Soud zahájit ústní část řízení. V rámci organizačních procesních opatření Soud vyzval účastníky řízení, aby na jednání odpověděli na určité otázky. Po vyslechnutí účastníků řízení Soud spojil věci T-134/03 a T-135/03 pro účely ústní části řízení a rozsudku.

31 Řeči a odpovědi účastníků řízení na otázky Soudu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 25. ledna 2005.

32 Žalobkyně navrhuje, aby Soud:

— zrušil sporná rozhodnutí;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

33 Komise navrhuje, aby Soud:

— žalobu zamítl;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

34 Na podporu svých žalob se žalobkyně dovolává tří žalobních důvodů vycházejících zaprvé z porušení podstatných formálních náležitostí a práv obhajoby, zadruhé ze zjevně nesprávného posouzení při použití článku 239 celního kodexu a zatřetí z porušení povinnosti uvést odůvodnění.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení podstatných formálních náležitostí a práv obhajoby

35 Tento žalobní důvod se dělí na pět částí vycházejících z porušení zaprvé článku 7 ES a článku 5 rozhodnutí o komitologii, zadruhé čl. 906 odst. 1 prováděcího nařízení, zatřetí čl. 4 odst. 1 jednacího řádu Výboru pro celní kodex, začtvrté článku 3 nařízení č. 1 a konečně práv obhajoby.

K první části prvního žalobního důvodu vycházející z porušení článku 7 ES a článku 5 rozhodnutí o komitologii

— Argumenty účastníků řízení

36 Žalobkyně v podstatě uplatňuje, že opatření nezbytná k provedení celního kodexu, a zejména jeho článku 239, se podle článku 247 uvedeného kodexu přijímají v souladu s regulativním postupem uvedeným v čl. 247a odst. 2. Připomíná, že podle čl. 247a odst. 2 je Komisi nápomocen Výbor pro celní kodex a poukazuje konkrétně na článek 5 rozhodnutí o komitologii, které se týká regulativního výboru.

37 Žalobkyně tvrdí, že zasedání „výboru" konané dne 12. listopadu 2002 (viz bod 27 výše) bylo nutně zasedáním regulativního výboru ve smyslu článku 5 rozhodnutí o komitologii.

38 Pokračuje tvrzením, že použití způsobu vážení uvedeného v článku 205 ES na výsledek hlasování „výboru" neumožňovalo, aby návrh Komise získal požadovanou kvalifikovanou většinu 62 hlasů.

39 Žalobkyně má tudíž za to, že nebylo předloženo stanovisko „výboru" ve smyslu čl. 5 odst. 4 rozhodnutí o komitologii, a že Komise byla v důsledku toho povinna neprodleně předložit svůj návrh Radě a uvědomit o tom Evropský parlament, což však neučinila. Tím, že Komise přesto přijala sporná rozhodnutí, překročila svoji pravomoc v rozporu s článkem 7 ES a článkem 5 rozhodnutí o komitologii. Sporná rozhodnutí jsou tak stižena podstatnou vadou.

40 K tvrzení Komise (viz bod 45 dále), že dotčený „výbor" je ve skutečnosti odbornou skupinou, kterou se sama obklopila při přijímání článku 907 prováděcího nařízení, žalobkyně uvádí, že Komise přijetím uvedeného článku 907 nepřijala prováděcí opatření k celnímu kodexu, ale neprávem si přisvojila pravomoc v rozporu s článkem 7 ES.

41 Dodává, že argumentace Komise musí být odmítnuta, jelikož může způsobit protiprávnost čl. 907 prvního pododstavce prováděcího nařízení pro nedostatek právního základu. Pro případ, že Soud tuto argumentaci přijme, dovolává se žalobkyně v replice na základě článku 241 ES protiprávnosti čl. 907 prvního pododstavce prováděcího nařízení. Žalobkyně mimoto odkazuje na rozsudek Soudu ze dne 28. ledna 2003, Laboratoires Servier v. Komise (T-147/00, Recueil, s. II-85, bod 45), v němž se uvádí, že „podle ustálené judikatury představuje nedostatek pravomoci orgánu, který přijal napadený akt, zrušovací důvod veřejného pořádku, ke kterému musí soud Společenství přihlížet z úřední povinnosti".

42 Jen pro úplnost žalobkyně tvrdí, že znění čl. 907 prvního pododstavce prováděcího nařízení, které předpokládá zasedání odborné skupiny v rámci „výboru", a nikoli „výbor", svědčí ve prospěch výkladu, podle kterého je dotčený výbor jediný, na který se činí odkaz v prováděcím nařízení, a to výbor uvedený v čl. 906 druhém pododstavci prováděcího nařízení, a sice regulativní výbor stanovený v článku 247 celního kodexu. Žalobkyně mimoto tvrdí, že pokud by byl správný výklad Komise, nebyl tak dodržen postup stanovený v čl. 906 druhém pododstavci prováděcího nařízení, ze kterého vyplývá, že výbor stanovený v článku 247 celního kodexu zasedá před přijetím každého rozhodnutí Komise ve věci vrácení a prominutí cla. Došlo tak k porušení čl. 906 druhého pododstavce prováděcího nařízení.

43 Tento argument není vyvrácen novým zněním čl. 906 druhého pododstavce prováděcího nařízení (viz bod 10 výše), ve kterém byl výraz „výboru" nahrazen

výrazem „odborné skupiny uvedené v článku 907“, jelikož k této změně došlo po zasedání dotčeného „výboru“ v projednávaném případu.

44 Žalobkyně konečně poznamenává, že skutečnost, že Komise z vlastního podnětu přistoupila k přepočítání hlasů po hlasování výboru dne 12. listopadu 2002 podle způsobu vážení upraveného v článku 205 ES, potvrzuje, že dotčený „výbor“ je skutečně regulativním výborem ve smyslu článku 5 rozhodnutí o komitologii. V odpověď na tvrzení Komise, podle kterého se odborná skupina liší od Výboru pro celní kodex, ke kterému je „přičleněna“, jelikož zasedá v rámci výboru na základě článku 907 prováděcího nařízení (viz bod 49 výše), žalobkyně uplatňuje neexistenci vlastní rozpočtové kapitoly této odborné skupiny, totožnost jejího složení se složením Výboru pro celní kodex a skutečnost, že ustanovení jednacího řádu Výboru pro celní kodex týkající se jeho programu neobsahují odkaz na tuto skupinu.

45 Komise má za to, že žalobkyně nesprávně považuje odbornou skupinu za regulativní výbor ve smyslu článku 5 rozhodnutí o komitologii. Vysvětluje, že uvedená odborná skupina není ani regulativním výborem a mimoto ani žádným jiným výborem upraveným rozhodnutím o komitologii. Ve skutečnosti se jedná o odbornou skupinu, kterou se sama obklopila při přijímání čl. 907 prvního pododstavce prováděcího nařízení, který jako jediný upravuje její právní povahu, pravomoc a fungování.

46 Komise dále vysvětluje, že článek 239 celního kodexu jí neukládá povinnost rozhodovat v individuálních případech o prominutí nebo vrácení cla za účasti výboru stanoveného v článku 247 celního kodexu, avšak upravuje „situace“ a „procesní pravidla“. Článek 239 celního kodexu tak svěřuje Komisi úlohu rozhodnout o „procesních pravidlech“ postupem projednávání ve výboru uvedeném v článku 247 celního kodexu.

47 Komise přitom přesně určila tyto situace a tato procesní pravidla v článcích 905 a následujících prováděcího nařízení podle postupu stanoveného v článku 247 celního kodexu, když stanovila, že právě Komise rozhoduje o určitých individuálních žádostech o prominutí nebo vrácení cla.

48 V důsledku toho není ani potřebné, ani logické, aby odborná skupina uvedená v článku 907 prováděcího nařízení byla regulativním výborem ve smyslu rozhodnutí o komitologii, jelikož uvedená skupina má za úkol předložit Komisi stanovisko k návrhům individuálních rozhodnutí o prominutí nebo vrácení cla, jak je tomu v projednávaném případě, a nikoli ke změně celní právní úpravy.

49 Podle Komise odborná skupina zasedala v souladu s článkem 907 prováděcího nařízení v rámci výboru, ke kterému je „přičleněna". To ve skutečnosti znamená, že odborná skupina zasedá ve stejném složení jako Výbor pro celní kodex, avšak s odlišnými úlohami. Výboru je předložen individuální spis týkající se vrácení nebo prominutí cla, aby ho projednal jako odborná skupina na základě čl. 907 prvního pododstavce prováděcího nařízení. Komise uplatňuje, že tento systém odborné skupiny, fungující podle vlastních pravidel v rámci výborů ve smyslu rozhodnutí o komitologii, funguje nicméně v nevyhnutelném procesu racionalizace v řadě oblastí činnosti Společenství již desetiletí. Tvrdí, že nesoulad, na který poukazuje žalobkyně (bod 44 výše), nemůže zpochybnit úlohu a povahu odborné skupiny.

50 Komise se tudíž domnívá, že pravidla počítání hlasů stanovená v článku 205 ES, která jsou vlastní regulativnímu postupu, se v projednávaném případě neuplatní. V tomto ohledu skutečnost, že Komise váží hlasy odborné skupiny, nesmí vést k pochybení, ani uvádět v omyl, co se týče právní povahy a postavení uvedené odborné skupiny v rámci výboru. Komise připomíná, že většina zástupců členských států v odborné skupině se vyslovila ve prospěch jejího návrhu, a že se tudíž jednalo o stanovisko uvedené skupiny. Dodává, že v každém případě je toto stanovisko pouze poradní a nemá závazný charakter.

— Závěry Soudu

51 Co se týče námitky protiprávnosti vznesené žalobkyní, je třeba nejprve uvést, že se jí dovolávala až v replice. Soudní dvůr přitom rozhodl, že rámec sporu je vymezený návrhem na zahájení řízení a že námitka protiprávnosti je ve stadiu repliky nepřípustná (rozsudek Soudního dvora ze dne 11. července 1985, Salerno a další v. Komise a Rada, C-87/77, C-130/77, C-22/83, C-9/84 a C-10/84, Recueil, s. 2523, body 36 a 37). Mimoto námitka protiprávnosti se nezakládá na žádné právní nebo skutkové okolnosti, která by vyšla najevo v průběhu řízení ve smyslu čl. 48 odst. 2 jednacího řádu Soudu.

52 Soud se nemůže z úřední povinnosti zabývat otázkou případné protiprávnosti čl. 907 odst. 1 prováděcího nařízení. Tato protiprávnost totiž není porušením veřejného pořádku (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 17. prosince 1959, Société des fonderies de Pont-à-Mousson v. Vysoký úřad, C-14/59, Recueil, s. 445, 474). Jak to připomíná žalobkyně ve své replice, Soud musí sice z úřední povinnosti přezkoumat nedostatek pravomoci původce napadeného aktu. V projednávaném případě nicméně není pochyb, že Komise při přijímání sporných rozhodnutí jednala v rámci svých pravomocí. Tato rozhodnutí byla totiž přijata na základě čl. 907 prvního pododstavce prováděcího nařízení, který byl sám přijat podle stanoviska Výboru pro celní kodex v souladu s postupem stanoveným v článcích 239, 247 a 247a uvedeného kodexu. Mimoto z judikatury nevyplývá, že Soud je povinen přezkoumat z úřední povinnosti otázku, zda přijetím obsahu čl. 907 prvního pododstavce prováděcího nařízení, který je právním základem sporných rozhodnutí, Komise nepřekročila svou pravomoc. V tomto ohledu rozsudek Laboratoires Servier v. Komise, bod 41 výše, kterého se žalobkyně dovolává, jí nemůže být nápomocen, jelikož se jednalo o nedostatek pravomoci orgánu, který přijal napadený akt, a nikoliv o nedostatek pravomoci orgánu, který přijal akt, na základě kterého byl přijat napadený akt.

53 S ohledem na výše uvedené je namístě odmítnout námitku protiprávnosti vznesenou žalobkyní jako nepřípustnou.

54 Je třeba dále přezkoumat otázku, zda odborná skupina, která na základě čl. 907 prvního pododstavce prováděcího nařízení zasedá „v rámci výboru [pro celní kodex]", je, či není regulativním výborem ve smyslu článku 5 rozhodnutí o komitologii.

55 V tomto ohledu je třeba připomenout, že z bodu 7 odůvodnění a z článku 5 rozhodnutí o komitologii vyplývá, že regulativní postup se použije v případě „opatření obecného významu [s obecnou působností], jejichž předmětem je provádění podstatných prvků základních aktů".

56 Je přitom nesporné, že sporná rozhodnutí jsou individuálními rozhodnutími, a tudíž nemají obecnou působnost.

57 Domnívat se spolu se žalobkyní, že regulativní výbor ve smyslu článku 5 rozhodnutí o komitologii má pravomoc vydávat stanovisko k návrhu individuálního rozhodnutí o vrácení či prominutí cla, by jednoduše znamenalo postavit na roveň pojmy rozhodnutí a akt s obecnou působností, navzdory podstatným rozdílům ve smyslu článku 249 ES a judikatury (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 14. prosince 1962, Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes a další v. Rada, C-16/62 a C-17/62, Recueil, s. 901), a tudíž porušit posledně uvedené ustanovení, jakož i článek 7 a rozhodnutí o komitologii.

58 Tento jediný důvod je dostačující pro závěr, že odborná skupina uvedená v článku 907 prováděcího nařízení není regulativním výborem ve smyslu článku 5 rozhodnutí o komitologii.

59 Tento závěr je potvrzen zněním čl. 907 prvního pododstavce prováděcího nařízení. Výraz „v rámci výboru" vyjadřuje skutečnost, že odborná skupina uvedená v článku 907 je zjevně funkčně odlišným útvarem od Výboru pro celní kodex. Kdyby zákonodárce, v tomto případě Komise, chtěl, aby byl Výbor pro celní kodex konzultován v rámci individuálních řízení o prominutí či vrácení cla, použil by bez jakýchkoliv pochybností výraz „po konzultaci s výborem".

60 Z toho plyne, že první část prvního žalobního důvodu je třeba zamítnout.

K druhé části prvního žalobního důvodu vycházející z porušení čl. 906 prvního pododstavce prováděcího nařízení

— Argumenty účastníků řízení

61 Žalobkyně tvrdí, že se Komise dopustila podstatného porušení procesních pravidel stanovených v čl. 906 prvním pododstavci prováděcího nařízení tím, že nezaslala členským státům kopii spisů předaných francouzskými celními orgány ve lhůtě patnácti dnů od jejich obdržení službami Komise. Tvrdí, že dotčené spisy byly členským státům předány jen několik dní před zasedáním odborné skupiny uvedeným v bodě 27 výše, tj. několik měsíců po uplynutí lhůty stanovené v čl. 906 prvním pododstavci prováděcího nařízení.

62 Komise v podstatě tvrdí, že žalobkyně pro účely použití čl. 906 prvního pododstavce prováděcího nařízení nesprávně staví na roveň žádost o prominutí cla předanou

Komisi francouzskými celními orgány a návrh záporného rozhodnutí Komise. Za podpory důkazů tvrdí, že uvedenou žádost, kterou obdržela dne 14. února 2002, předala dne 28. února 2002 členským státům. Za těchto podmínek není procesní vada tvrzená žalobkyní prokázána.

63 Komise dodává, že i kdyby byla tato procesní vada považována za prokázanou, nemůže být v žádném případě považována za „podstatnou", tj. za takovou, která měla vliv na sporná rozhodnutí a která nevyhnutelně musí vést k jejich zrušení.

64 Krom toho Komise vyjadřuje silnou pochybnost, co se týče možnosti subjektu efektivně se dovolávat porušení článku 906 prováděcího nařízení pro účely zrušení sporných rozhodnutí. Uvádí, že cílem tohoto článku je zajistit, aby byly členské státy rychle informovány, aby jim bylo umožněno připravit se na účast v rozhodovacím postupu. Jestliže tak článek 906 zakládá pozitivní právo zástupců členských států, nezavádí žádné takové právo ve prospěch soukromých osob.

— Závěry Soudu

65 Je namístě poukázat na to, že žalobkyně, která ve své replice neodpověděla na argumenty předložené Komisí v její žalobní odpovědi, neprokázala, že Komise ve svém dopise ze dne 28. února 2002 nezaslala členským státům úplný spis uvedený v čl. 906 prvním pododstavci a v čl. 905 odst. 2 prováděcího nařízení, a tudíž ani to, že členské státy nebyly přiměřeně informovány. V tomto ohledu ze zápisu ze zasedání odborné skupiny uvedeného v bodě 27 výše vyplývá, že konzultace ohledně klíčových bodů žádosti o vrácení cla proběhla. Z uvedeného zápisu mimoto vyplývá, že advokáti žalobkyně předali dokumenty přímo zástupcům všech členských států

zasedajícím v odborné skupině. Za těchto podmínek žalobkyně neprokázala porušení článku 906 prováděcího nařízení. V každém případě neprokazuje, že tvrzené opominutí mělo vliv na sporná rozhodnutí.

66 Z toho plyne, že druhou část prvního žalobního důvodu je třeba zamítnout.

K třetí části prvního žalobního důvodu vycházející z porušení čl. 4 odst. 1 jednacího řádu Výboru pro celní kodex

— Argumenty účastníků řízení

67 Žalobkyně tvrdí, že sporná rozhodnutí jsou stižena podstatnou formální vadou, jelikož byla přijata v rozporu s čl. 4 odst. 1 jednacího řádu Výboru pro celní kodex, který stanoví, že „všechny ostatní pracovní materiály" se zasílají zpravidla nejpozději čtrnáct kalendářních dnů před datem zasedání výboru.

68 Z kontaktů, které advokáti žalobkyně navázali přímo se zástupci členských států zasedajícími v odborné skupině, přitom vyplyvá, že těmto zástupcům byla zaslána odpověď žalobkyně ze dne 11. října 2002 na dopisy Komise ze dne 9. a 10. září 2002, uvedené v bodě 26 výše, jen sedm kalendářních dnů před zasedáním. Dodatečný čas poskytnutý odborné skupině před přistoupením ke hlasování prodloužil tuto lhůtu na jedenáct dnů, což je kratší lhůta než lhůta čtrnácti dnů stanovená v čl. 4 odst. 1

jednacího řádu Výboru pro celní kodex. Žalobkyně uplatňuje, že toto zpoždění při zasílání jejích odpovědí na dopisy ze dne 9. a 10. září 2002, kterého se dopustila Komise, je porušením práv obhajoby, které ji opravňuje k tomu, aby se dovolávala porušení čl. 4 odst. 1 jednacího řádu Výboru pro celní kodex.

69 Na podporu své argumentace se žalobkyně dovolává rozsudku ze dne 10. února 1998, Německo v. Komise (C-263/95, Recueil, s. I-441, body 31 a 32), ve kterém Soudní dvůr určil, že lhůtu pro zaslání spisu v rámci řízení před regulativním výborem nelze zkrátit, a rozhodl, že nedodržení této lhůty představuje porušení podstatných formálních náležitostí vedoucí ke zrušení rozhodnutí přijatého Komisí. K odpovědi Komise (viz bod 72 dále), že výše uvedený rozsudek není v projednávaném případě relevantní, neboť se týkal žaloby členského státu, jehož práva nebyla dodržena, žalobkyně uvádí, že uvedený rozsudek specificky nevylučuje možnost, aby právnické osoby poukazovaly na porušení, ke kterým došlo během konzultace dotčeného výboru.

70 K tvrzení Komise, která uplatňuje, že se subjekt nemůže efektivně dovolávat porušení článku 4 jednacího řádu Výboru pro celní kodex (viz bod 73 dále), žalobkyně namítá rozsudek Soudního dvora ze dne 15. června 1994, Komise v. BASF a další (C-137/92 P, Recueil, s. I-2555).

71 K tvrzení Komise, že lhůty stanovené v čl. 4 odst. 2 a odst. 3 jednacího řádu Výboru pro celní kodex byly v každém případě dodrženy s přihlédnutím k naléhavé situaci, kterou se projednávané věci vyznačovaly (bod 75 dále), žalobkyně uvádí, že se nejednalo o naléhavou situaci. Uplatňuje, že tento argument Komise je v rozporu se skutečností, že navzdory tvrzené naléhavosti Komise poskytla členům odborné skupiny dodatečnou lhůtu k tomu, aby se vyjádřila k návrhu záporného rozhodnutí, který však zaslala ve lhůtách stanovených právními předpisy.

72 Komise tvrdí, že odkaz žalobkyně na rozsudek Německo v. Komise, bod 69 výše, je v projednávaném případě nerelevantní. Uvádí, že ve věci, ve které byl vydán uvedený rozsudek, byl žalobcem členský stát, který nemohl vykonat své pravomoci ve výboru z důvodu zpoždění při zasílání dokumentů. Naproti tomu v projednávaných věcech zpoždění – pokud by bylo zjištěno – při zasílání dokumentů odborné skupině nemělo vliv na práva žalobkyně.

73 Komise mimoto vyjadřuje pochybnosti, co se týče možnosti subjektu efektivně se dovolávat porušení pravidla vnitřního charakteru (jako je pravidlo stanovené v čl. 4 odst. 1 jednacího řádu Výboru pro celní kodex) na podporu návrhu na zrušení takových rozhodnutí, jako jsou sporná rozhodnutí. V tomto ohledu se dovolává rozsudku Soudního dvora ze dne 7. května 1991, Nakajima v. Rada (C-69/89, Recueil, s. I-2069, body 49 až 51). Komise ve své duplice dodává, že se žalobkyně nemůže efektivně dovolávat rozsudku Komise v. BASF a další, bod 70 výše, jelikož na rozdíl od ustanovení, jehož porušení bylo tvrzeno ve věci, ve které byl vydán uvedený rozsudek, čl. 4 odst. 1 jednacího řádu Výboru pro celní kodex nemá za cíl chránit práva podniků.

74 Komise dále uplatňuje, že dokument, který je rozhodující pro účely použití článku 4 jednacího řádu Výboru pro celní kodex, a sice její návrh záporného rozhodnutí, byl zaslán členům odborné skupiny ve lhůtě. Těmto členům byly rovněž již dne 23. září 2002 doručeny dopisy zvané „práva obhajoby" zaslané žalobkyni ve dnech 9. a 10. září 2002.

75 Krom toho, i kdyby se dospělo k závěru, že lhůta čtrnácti kalendářních dnů stanovená v čl. 4 odst. 1 jednacího řádu Výboru pro celní kodex nebyla dodržena, tato lhůta je obecným pravidlem, avšak je možné ji zkrátit v případě naléhavosti na základě čl. 4 odst. 2 a odst. 3 téhož jednacího řádu. V projednávaném případě se přitom jednalo o naléhavou situaci z důvodu, že Komise byla povinna vydat sporná

rozhodnutí ve lhůtě stanovené v čl. 907 druhém pododstavci prováděcího nařízení, jelikož neexistence odpovědi v uvedené lhůtě by se rovnala přijetí žádosti žalobkyně.

76 Mimoto žalobkyně neprokázala, v čem byla opožděným zasláním jejího dopisu ze dne 11. října 2002 její práva postižena. Za těchto podmínek nedošlo k porušení čl. 4 odst. 1 jednacího řádu Výboru pro celní kodex.

— Závěry Soudu

77 Aniž je potřeba rozhodovat o otázce, zda odpověď žalobkyně ze dne 11. října 2002 na dopisy Komise ze dne 9. a 10. září 2002 je pracovním materiálem ve smyslu čl. 4 odst. 1 jednacího řádu Výboru pro celní kodex, nebo o otázce, zda se jednalo o naléhavou situaci ve smyslu odstavců 2 a 3 uvedeného článku, je namístě uvést, že ze spisu vyplývá, že členové odborné skupiny měli třináct kalendářních dnů (od 6. do 18. listopadu 2002) na to, aby se seznámili s odpovědí žalobkyně.

78 Co se týče rozsudku Německo v. Komise, bod 69 výše, kterého se žalobkyně dovolává, postačuje uvést, že jelikož odborná skupina není regulativním výborem, nelze použít řešení vyplývající z tohoto rozsudku na projednávané věci.

79 Je třeba ostatně uvést, že čl. 4 odst. 1 jednacího řádu Výboru pro celní kodex má za cíl zajistit vnitřní fungování uvedeného výboru při plném zachování výsad jeho členů. Z toho plyne, že fyzické a právnické osoby se nemohou dovolávat tvrzeného

porušení tohoto pravidla, které není určeno k tomu, aby zajišťovalo ochranu jednotlivců (viz v tomto smyslu rozsudek Nakajima v. Rada, bod 73 výše, body 49 až 51). Vzhledem k tomu, že žalobkyně je třetí osobou, na rozdíl od Německa v rozsudku Německo v. Komise, bod 69 výše, nelze ani řešení vyplývající z uvedeného rozsudku použít na projednávaný případ.

80 Z toho plyne, že třetí část prvního žalobního důvodu je třeba rovněž zamítnout.

Ke čtvrté části prvního žalobního důvodu vycházející z porušení článku 3 nařízení č. 1

— Argumenty účastníků řízení

81 Žalobkyně uplatňuje, že zástupci některých členských států zasedající v odborné skupině neobdrželi ve svém jazyce kopii některých dokumentů ze spisu Komise. Je to zvláště politováníhodné s ohledem na složitost a odbornou povahu spisů v projednávaném případě, jakož i krátkost lhůty stanovené pro zástupce členských států za účelem jejich prostudování. Žalobkyně v tomto ohledu uvádí, že někteří zástupci členských států si stěžovali, že neobdrželi dotčené dokumenty ve svém jazyce. Za těchto podmínek byla sporná rozhodnutí přijata v rozporu s článkem 3 nařízení č. 1, a došlo tedy k porušení podstatné formální náležitosti.

82 Ve své replice žalobkyně uplatňuje, že přístup Komise uvedený v bodě 85 dále znamená vyloučení jakéhokoli soudního přezkumu, pokud členský stát nenamítne porušení dotčeného nařízení.

83 Komise nejprve uvádí, že správní praxe odborné skupiny (jíž, jak připomíná, není svěřena zákonodárná úloha) spočívá v zaslání dopisu zvaného „práva obhajoby" (uvedeného v bodě 26 výše) zástupcům členských států v jejich jazyce, přičemž ostatní dokumenty jsou zasílány ve francouzštině a angličtině.

84 Komise dále uplatňuje, že žalobkyně neprokazuje, v čem sledovaná praxe postihuje její právní postavení. Připouští, že tato praxe může ovlivnit práva členských států, které jsou příjemci dotčených dokumentů, avšak má za to, že v takovém případě je na členských státech, aby uplatnily svá práva.

85 Za těchto podmínek se jednotlivec nemůže efektivně dovolávat porušení práva členského státu, pokud to členský stát sám neuplatňuje. V projednávaném případě přitom nedošlo v řízení k žádným námitkám ze strany zástupců členských států, ani k podání žádných žádostí o překlad.

— Závěry Soudu

86 Cílem článku 3 nařízení č. 1 je zajistit, aby texty zasílané orgánem členskému státu nebo osobě podléhající jurisdikci členského státu byly vyhotoveny v jazyce tohoto státu. V projednávaném případě nebyla přitom příjemcem dotčených dokumentů ze spisu Komise žalobkyně, ale zástupci členských států tvořící odbornou skupinu uvedenou v článku 907 prováděcího nařízení. Jelikož uvedené ustanovení v projednávaném případě nemá zaručovat práva žalobkyně nebo její vlastní právní postavení ve správním řízení o prominutí dovozního cla, nemůže se tudíž žalobkyně dovolávat tvrzeného porušení tohoto pravidla.

87 Ve zbývající části a v každém případě nepředložila žalobkyně důkaz o tom, že by měl kdokoli z členů odborné skupiny potíže při podílení se na formulaci stanoviska této skupiny z důvodu neexistence konkrétní jazykové verze některého z dokumentů zaslaných Komisí. Jednak se totiž návrh důkazu žalobkyně v této věci omezuje na potvrzení, které sama vyhotovila a podepsala. Krom toho veškeré informace obsažené ve spisu neumožňují dospět k takovému závěru.

88 Z toho plyne, že čtvrtou část prvního žalobního důvodu je třeba rovněž zamítnout.

K páté části prvního žalobního důvodu vycházející z porušení práv obhajoby

— Argumenty účastníků řízení

89 Žalobkyně tvrdí, že Komise nedodržela práva obhajoby, jelikož jí odepřela slyšení a ani jí neposkytla jednoduchý a co nejširší přístup k dokumentům, které požadovala.

90 Co se zaprvé týče slyšení, žalobkyně uvádí, že dne 2. října 2002 požádala Komisi o ústní slyšení ohledně projednávaných věcí. Tato žádost byla zamítnuta dopisem ze dne 8. října 2002 z důvodu, že postup podle článku 906a prováděcího nařízení předpokládá, že dotčená osoba oznámí své stanovisko písemně a že žalobkyně byla před podáním původní žádosti o prominutí cla třikrát přijata službami Komise. Mimoto Komise ve sporných rozhodnutích zdůraznila, že žalobkyně neprokázala, že její stanovisko mohlo být vyjádřeno jen ústně.

91 Žalobkyně má za to, že zamítnutí Komise představuje porušení práva být vyslechnut a zjevně nesprávné posouzení.

92 Žalobkyně připomíná, že podle ustálené judikatury je dodržování práv obhajoby ve všech řízeních, která jsou vedena proti osobě a která jsou způsobilá vést k aktu nepříznivě zasahujícímu do jejího právního postavení, základní právní zásadou Společenství, která musí být zabezpečena i při neexistenci veškeré právní úpravy týkající se dotčeného řízení (rozsudky Soudního dvora ze dne 12. února 1992, Nizozemsko a další v. Komise, C-48/90 a C-66/90, Recueil, s. I-565, bod 44; ze dne 29. června 1994, Fiskano v. Komise, C-135/92, Recueil, s. I-2885, bod 39, a ze dne 24. října 1996, Komise v. Lisrestal a další, C-32/95 P, Recueil, s. I-5373, bod 21; rozsudek Soudu ze dne 10. května 2001, Kaufring a další v. Komise, T-186/97, T-187/97, T-190/97 až T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97 až T-218/97, T-279/97, T-280/97, T-293/97 a T-147/99, Recueil, s. II-1337, bod 151). Žalobkyně pokračuje tvrzením, že Soudní dvůr vždy uznával zásadu práva na ústní řízení (*audi alteram partem*) jako základní procesní pravidlo, zejména ve správním řízení (rozsudky Soudního dvora ze dne 23. října 1974, Transocean Marine Paint v. Komise, C-17/74, Recueil, s. 1063; ze dne 13. února 1979, Hoffmann-La Roche v. Komise, C-85/76, Recueil, s. 461, a ze dne 26. června 1980, National Panasonic v. Komise, C-136/79, Recueil, s. 2033). Dodává, že vzhledem k posuzovací pravomoci, kterou disponuje Komise při přijímání prováděcího rozhodnutí k obecnému ustanovení o ekvitě v článku 239 celního kodexu, musí být tím spíše zaručeno dodržování práva být vyslechnut (rozsudky Soudu ze dne 9. listopadu 1995, France-aviation v. Komise, T-346/94, Recueil, s. II-2841, bod 34; ze dne 19. února 1998, Eyckeler & Malt v. Komise, T-42/96, Recueil, s. II-401, bod 77; ze dne 17. září 1998, Primex Produkte Import-Export a další v. Komise, T-50/96, Recueil, s. II-3773, bod 60; ze dne 18. ledna 2000, Mehibas Dordtselaan v. Komise, T-290/97, Recueil, s. II-15, bod 46, a výše uvedený Kaufring a další v. Komise, bod 152).

93 V důsledku výše uvedeného se žalobkyně v podstatě domnívá, že právo být vyslechnut je třeba vykládat extenzivním způsobem, a sice tak, že má právo být vyslechnuta jak prostřednictvím svých písemných vyjádření, tak ústně. Skutečnost, že prováděcí nařízení upravuje pouze písemné řízení ve svém článku 906a, neznamená, že by ústní řízení bylo výslovně vyloučené. Žalobkyně v tomto ohledu

evokuje oblast práva hospodářské soutěže a antidumpingového cla, ve kterých se předpokládá písemné a ústní řízení. Dodává, že v oblasti státních podpor judikatura přijala zásadu ústního slyšení i při neexistenci právní úpravy, která by ji formálně upravovala.

94 Žalobkyně tvrdí, že podle judikatury Soudního dvora musí být zúčastněná osoba schopna efektivně uplatnit své stanovisko v průběhu správního řízení (rozsudek Soudního dvora ze dne 11. listopadu 1987, Francie v. Komise, C-259/85, Recueil, s. 4393, bod 12). V praxi z toho vyplývá možnost zúčastněné osoby být vyslechnuta ústně. Stejně tak článek 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod musí být vykládán extenzivně, a sice tak, že zahrnuje právo být vyslechnut písemně, ale rovněž ústně.

95 Za těchto podmínek má žalobkyně za to, že tím, že Komise zamítla její žádost být vyslechnuta ústně z důvodu, že neprokázala, že její stanovisko mohlo být lépe předneseno ústně, Komise nedodržela výše uvedenou judikaturu, a to bez jakéhokoliv odůvodnění. Žalobkyně dále tvrdí, že není povinna předložit takový důkaz.

96 Žalobkyně konečně tvrdí, že jedinou relevantní otázkou je, zda jí v průběhu řízení bylo umožněno efektivně uplatnit její stanovisko k vytýkaným skutečnostem Komise. Tak tomu však nebylo. Žalobkyně totiž uvádí, že byla skutečně třikrát přijata službami Komise, avšak tyto rozhovory se konaly ještě před zasláním žádosti o prominutí cla Komisi a s odlišnými účastníky. Mimoto během těchto rozhovorů nebyl ještě žalobkyni znám žádný argument uplatněný Komisí, a to jednoduše proto, že řízení před samotnou Komisí ještě nezačalo. Žalobkyně se především domnívá, že pouze výměna písemností mezi ní a francouzskými správními orgány a Komisí neumožňovala objasnit určité zásadní otázky. Tyto otázky mohly být projednány v rámci bezprostřednějšího a dynamičtějšího řízení, jako je slyšení službami Komise, díky kterému by práva obhajoby byla dodržena. Žalobkyně jako příklad uvádí, že ve

věci T-134/03 nemohla jediným písemným podáním rozptýlit pochybnost francouzských celních orgánů, co se týče existence technické chyby, které se dopustila Cogema, pochybnost, která by vedla tyto orgány k závěru, že neexistovala zvláštní situace. Ve věci T-135/03 se Komise v podstatě nezabývala otázkou, zda došlo nebo nedošlo k obcházení právních předpisů o antidumpingu žalobkyní, ačkoli tato skutečnost byla rozhodující pro prokázání případné existence zvláštní situace ve smyslu článku 239 celního kodexu.

97 Co se zadruhé týče přístupu ke spisu, žalobkyně, odkazujíc na článek 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331), tvrdí, že Komise jen s obtížemi a pouze částečně vyhověla v den podání žalob její oprávněné žádosti o přístup k určitým dokumentům.

98 Žalobkyně konkrétněji uvádí, že požádala dne 23. ledna 2003 Komisi o přístup k zápisu ze zasedání odborné skupiny ze dne 12. listopadu 2002, a poté dne 24. února a 20. března 2003 musela opětovně formulovat svou žádost z důvodu mimořádně stručné povahy informací sdělených Komisí dopisem ze dne 3. února 2003.

99 Co se zaprvé týče slyšení, Komise se domnívá, že žalobkyně měla k dispozici všechny prostředky, aby vyjádřila své stanovisko, jak to potvrzují její obšírné a podrobné odpovědi ze dne 11. října 2002 ve věci REM 02/02. Krom toho uvádí, že prokázala velkou vstřícnost, když žalobkyni třikrát přijala. Dále tvrdí, že argumentace

žalobkyně by mohla být určitým způsobem relevantní v případě, jestliže by žalobkyně prokázala, že nemohla efektivně uplatnit své stanovisko. Žalobkyně však nikterak neprokázala, že výlučně písemná podání snížila účinnost její obhajoby.

100 Komise dále tvrdí, že judikatura uvedená žalobkyní se týká situace, která předcházela vstupu nařízení č. 1677/98 v platnost, kterým byl do prováděcího nařízení vložen především nový článek 906a, který stanoví, že žadatel o vrácení nebo prominutí cla předá své námitky písemně Komisi, pokud Komise hodlá přijmout nepříznivé rozhodnutí.

101 Komise uvádí, že tato nová ustanovení byla použita ve věci, ve které byl vydán rozsudek Kaufring a další v. Komise, bod 92 výše. Zdůrazňuje, že Soud nezrušil rozhodnutí Komise v této věci pro nedostatek slyšení a že považoval za dostatečnou možnost, kterou nabízí článek 906a prováděcího nařízení, předložit vyjádření písemně.

102 Co se zadruhé týče přístupu ke spisu, Komise se domnívá, že argumentace žalobkyně je nerelevantní. Uvádí, že zaslala žalobkyni všechny požadované dokumenty. Komise dále poukazuje na to, že pokud jde o jediný dokument, ke kterému žalobkyně neměla přístup okamžitě, a to k zápisu ze zasedání odborné skupiny, příslušná žádost o přístup byla vyhotovena dne 23. ledna 2003, tedy po datu přijetí sporných rozhodnutí. Za těchto podmínek, i kdyby byl přístup ke spisu odmítnut, což se nestalo, nemohlo toto odmítnutí svou povahou ovlivnit platnost sporných rozhodnutí.

103 Jen pro úplnost Komise uplatňuje, že zaznamenané zpoždění při zasílání uvedeného zápisu bylo odůvodněno s ohledem na nařízení č. 1049/2001. Dotčený dokument totiž obsahoval citlivé informace související s obchodními zájmy a advokát žalobkyně hned nedoložil svou pravomoc při podání žádosti o přístup.

104 Komise konečně zdůrazňuje, že se žalobkyně nedovolává porušení článku 906a prováděcího nařízení.

— Závěry Soudu

105 Je třeba bez dalšího připomenout, že zásada dodržování práv obhajoby vyžaduje, aby každá osoba, proti níž může být přijato rozhodnutí nepříznivě zasahující do jejího právního postavení, mohla efektivně vyjádřit své stanovisko, přinejmenším ke skutečnostem, které jí Komise klade za vinu a na kterých hodlá založit své rozhodnutí (viz v tomto smyslu rozsudky Fiskano v. Komise, bod 92 výše, bod 40; Komise v. Lisrestal a další, bod 92 výše, bod 21, a Kaufring a další v. Komise, bod 92 výše, bod 153).

106 V případě rozhodnutí přijímaných Komisí na základě článku 239 celního kodexu je dodržování práv obhajoby žadatele o prominutí cla zabezpečeno postupem upraveným v článku 906a prováděcího nařízení (viz bod 11 výše).

107 V projednávaném případě byl tento postup uskutečněn oznámením desetistránkového memoranda v příloze dopisu ze dne 9. září 2002 (viz bod 26 výše), ve kterém

byly uvedeny skutkové a právní okolnosti odůvodňující záměr Komise přijmout ve věcech REM 02/02 a REM 03/02 záporné rozhodnutí. Navíc žalobkyně vykonala své právo vyjádřit své stanovisko k námitkám Komise zasláním dopisu ze dne 11. října 2002, který obsahoval 24 stran doplněných 14 přílohami ve věci REM 02/02 a 21 stran doplněných 10 přílohami ve věci REM 03/02, ve kterém vysvětlila své poznámky a argumenty.

108 Co se zaprvé týče zamítnutí žádosti žalobkyně být vyslechnuta v rámci slyšení, stačí uvést, že ani zvláštní ustanovení týkající se dotčeného správního řízení, a sice článek 906a prováděcího nařízení, ani obecná zásada dodržování práv obhajoby nepřiznávají žadateli o prominutí cla právo na takové slyšení.

109 Mimoto zvláštní povaha rozhodnutí přijatého Komisí na základě článku 239 celního kodexu nikterak nevyžaduje, aby žadateli o prominutí cla byla kromě písemného stanoviska poskytnuta možnost uplatnit svá vyjádření ústně.

110 Soud se tudíž domnívá, že svým podrobným dopisem ze dne 11. října 2002 žalobkyně plně využila nabízenou možnost vyjádřit Komisi své stanovisko. Příklady, které žalobkyně uvádí (viz bod 96 výše) na podporu opačného postoje, nemohou zpochybnit tento závěr, jelikož neodhalily žádnou skutečnost, kterou žalobkyně nemohla uplatnit písemně.

111 Co se zadruhé týče přístupu ke spisu, je namístě uvést, že, jak správně poznamenává Komise, žádost o přístup byla podána po přijetí sporných rozhodnutí během přípravy projednávaných žalob. Porušení nařízení č. 1049/2001 tvrzené žalobkyní, i za předpokladu, že by bylo prokázané, tak nemohlo ovlivnit platnost sporných rozhodnutí, která se musí posuzovat ke dni jejich přijetí. Ve zbývající části Soud poukazuje na to, že žalobkyně neprokázala, že neměla přístup k požadovaným dokumentům. Zápis ze zasedání odborné skupiny byl totiž Komisí předložen v úplném znění.

112 Z toho plyne, že pátou část prvního žalobního důvodu je třeba rovněž zamítnout v obou bodech.

113 Jelikož žádná z pěti částí prvního žalobního důvodu nebyla přijata, je třeba první žalobní důvod zamítnout.

K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu ze zjevně nesprávného posouzení při použití článku 239 celního kodexu

114 Druhý žalobní důvod vychází ze zjevně nesprávného posouzení, kterého se měla Komise dopustit tím, že se domnívala, že nebyly splněny podmínky pro použití článku 239 celního kodexu. Tento žalobní důvod je vyjádřen ve třech částech. První část vychází ze zamítnutí Komise uznat existenci zvláštní situace. Druhá část vychází z neexistence podvodného jednání ze strany žalobkyně. Třetí část vychází z odmítnutí Komise dospět k závěru, že na straně žalobkyně nedošlo ke zjevné nedbalosti.

115 Je nesporné, že se žalobkyně nedopustila podvodného jednání, takže není namístě přezkoumat druhou část. Je třeba ostatně nejprve přezkoumat třetí část týkající se tvrzené neexistence nedbalosti na straně žalobkyně.

Argumenty účastníků řízení

116 Žalobkyně připomíná, že jednou z kumulativních podmínek pro účely použití článku 239 celního kodexu je neexistence zjevné nedbalosti subjektu. Dodává, že podle judikatury (rozsudek Kaufring a další v. Komise, bod 92 výše, bod 278) zjevná nedbalost odpovídá zjistitelné povaze pochybení ve smyslu čl. 220 odst. 2 celního kodexu.

117 Za účelem posouzení zjistitelné povahy pochybení, ve smyslu tohoto posledně uvedeného ustanovení, je třeba vzít v úvahu zejména přesnou povahu pochybení, profesní zkušenost a řádnou péči subjektu (rozsudky Soudního dvora ze dne 26. června 1990, Deutsche Fernsprecher, C-64/89, Recueil, s. I-2535, bod 24; ze dne 8. dubna 1992, Beirafrio, C-371/90, Recueil, s. I-2715, bod 21; ze dne 16. července 1992, Belovo, C-187/91, Recueil, s. I-4937, bod 17, a ze dne 1. dubna 1993, Hewlett Packard France, C-250/91, Recueil, s. I-1819, bod 22). Toto posouzení musí být činěno se zřetelem ke zvláštním okolnostem projednávaného případu (rozsudek Soudního dvora ze dne 14. května 1996, Faroe Seafood a další, C-153/94 a C-204/94, Recueil, s. I-2465, bod 101).

118 Ve světle těchto zásad žalobkyně tvrdí, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení, když se domnívala, že v projednávaném případě nebyla splněna podmínka týkající se neexistence zjevné nedbalosti.

119 Co se zaprvé týče přesné povahy pochybení, je třeba ji podle judikatury posoudit zejména s ohledem na dobu, po kterou příslušné orgány přetrvávaly v pochybení.

120 Podle žalobkyně přitom Komise nesprávně z úřední povinnosti vyloučila časové kritérium, když odmítla uznat pochybení, kterého se dopustily samotné celní orgány. V projednávaných věcech se jedná spíše o posouzení pochybení, kterých se dopustili celní zástupci, a to ve věci T-134/03 fiktivního umístění do skladu vykonaného Cogema a ve věci T-135/03 nedodržení pokynů společností SCAC tím, že zvolila zjednodušený postup celního řízení.

121 Žalobkyně tvrdí, že navzdory své profesní zkušenosti a své řádné péči nemohla ani předvídat, ani odhalit tato pochybení celních zástupců.

122 Co se zadruhé týče profesní zkušenosti hospodářského subjektu žalobkyně uvádí, že podle rozsudku Soudního dvora ze dne 11. listopadu 1999, Söhl & Söhlke (C-48/98, Recueil, s. I-7877, bod 57), je třeba přezkoumat, zda činnost tohoto subjektu spočívá v podstatné míře v dovozu a vývozu a zda má dotčený subjekt předchozí zkušenost s výkonem těchto činností.

123 Žalobkyně uplatňuje, že často dováží výrobky uvedené v nařízení č. 3319/94. To neznamená, že by byla specialistou v celních řízeních týkajících se těchto výrobků ve Francii. Právě z tohoto důvodu pověřila autorizovaného celního zástupce a nebyla schopna odhalit pochybení, kterého se tento dopustil.

124 Co se zatřetí týče řádné péče žalobkyně, tato uvádí, že podle rozsudku Söhl & Söhlke, bod 122 výše (bod 58), každý subjekt, který má pochybnosti o správném použití ustanovení, jejichž nedodržení může vést ke vzniku celního dluhu, se musí informovat a opatřit si všechna možná vysvětlení, aby uvedená ustanovení neporušil.

125 V projednávaných věcech přitom žalobkyně prokázala veškerou nezbytnou péči. Po přijetí nařízení nejprve změnila postup proclení, kterým se řídila až do té doby, aby se nenacházela v situaci nepřímé fakturace. Žalobkyně dále tvrdí, že ojedinělá a bezvýznamná pochybení při fakturaci, na které se odvolává Komise, patří k běžným obchodním rizikům a že není možné jí přičítat jakoukoli nedbalost, jelikož uvedená pochybení byla napravena.

126 Ve své replice žalobkyně uplatňuje, že jednak tvrzená neuskutečnitelnost pokynů, které dala společnostem Cogema a SCAC, a jednak nevyužití možnosti vrácení cla stanovené v nařízení Rady (ES) č. 384/96 ze dne 22. prosince 1995 o ochraně před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. 1996, L 56, s. 1; Zvl. vyd. 11/10, s. 45), ve znění pozdějších předpisů, nemají s ohledem na ustálenou judikaturu (viz bod 124 výše) žádný vztah k prokázání tvrzeného nedostatku řádné péče.

127 Podle žalobkyně jí tudíž nemůže být vytýkán jakýkoli nedostatek řádné péče. Z výše uvedeného plyne, že nelze prokázat žádnou zjevnou nedbalost na její straně.

128 Co se týče zaprvé přesné povahy pochybení, Komise uvádí, že argumentace žalobkyně směřující ke zmírnění její vlastní odpovědnosti z důvodu pochybení, kterého se měl dopustit celní zástupce, není relevantní. V rámci řízení o prominutí cla se totiž subjekt nemůže zbavit své vlastní odpovědnosti z důvodu pochybení, ať již skutečného, nebo domnělého, svého zástupce. Případná smluvní odpovědnost tohoto zástupce nespadá do řízení, které vedlo k přijetí napadeného rozhodnutí.

129 Mimoto Komise tvrdí, že žalobkyně zaměňuje pochybení zástupce a pochybení celního orgánu, které jediné může přispět ke vzniku zvláštní situace.

130 Co se zadruhé týče profesní zkušenosti žalobkyně, Komise nejprve uplatňuje, že její profesní zkušenost se nesmí posuzovat v rámci jediného členského státu. Pro závěr, že žalobkyně má požadovanou profesní zkušenost, podle judikatury stačí, aby uskutečnila několik dovozů stejného zboží, jako je dotčené zboží, do Evropské unie a aby měla všeobecnou praxi v dovozu a vývozu. To je přitom případ v projednávaném případě, a to tím spíše, že žalobkyně nabyla společnost Champagne Fertilisants, svého daňového zástupce, ve Francii, takže žalobkyně musí být považována již od prvního dodání dotčeného zboží za zkušený hospodářský subjekt.

131 Komise dodává, že žalobkyně jednala neobezřetně, když navzdory své tvrzené nezkušenosti dala svým celním zástupcům přesné pokyny namísto toho, aby si od nich vyžádala radu, a to tím spíše, že nařízení č. 3319/94 vyvolává aplikační obtíže.

132 Co se zatření týče řádné péče žalobkyně, i když Komise připouští možnost pochybení ve fakturaci, uvádí, že žalobkyně nevynaložila řádnou péči ani v jiných ohledech, jak to vyplývá z bodů 79 až 82 rozhodnutí REM 02/02 a bodů 75 až 79 rozhodnutí REM 03/02.

133 Žalobkyně dala zejména svým celním zástupcům neuskutečnitelné pokyny a neubezpečila se, zda jsou dodržovány.

134 Mimoto se žalobkyně do uplynutí příslušné lhůty nepokusila využít možnost vrácení cla stanovenou v čl. 11 odst. 8 nařízení č. 384/96.

Závěry Soudu

135 Je třeba úvodem připomenout, že pro posouzení, zda došlo ke zjevné nedbalosti ve smyslu článku 239 celního kodexu, je třeba vzít především v úvahu složitost ustanovení, jejichž nedodržení vedlo ke vzniku celního dluhu, jakož i profesní zkušenost a řádnou péči subjektu (rozsudky Soudního dvora Söhl & Söhlke, bod 122 výše, bod 56, a ze dne 13. března 2003, Nizozemsko v. Komise, C-156/00, Recueil, s. I-2527, bod 92).

136 Krom toho podle ustálené judikatury Komise požívá při přijímání prováděcího rozhodnutí na základě článku 239 celního kodexu posuzovací pravomoc (rozsudek

Mehibas Dordtselaan v. Komise, bod 92 výše, body 46 a 78). Je rovněž namístě poukázat na to, že vrácení nebo prominutí dovozního cla, které může být uděleno jen za určitých podmínek a ve specificky stanovených případech, představuje výjimku z běžného režimu dovozů a vývozů, a v důsledku toho musejí být ustanovení upravující takové vrácení vykládána restriktivně. Jelikož je konkrétně neexistence zjevné nedbalosti základní podmínkou pro uplatnění práva na vrácení nebo prominutí dovozního cla, tento pojem musí být vykládán tak, aby počet případů vrácení nebo prominutí cla zůstal omezený (rozsudek Söhl & Söhlke, bod 122 výše, bod 52).

137 Co se zaprvé týče složitosti ustanovení, jejichž nedodržení vedlo ke vzniku celního dluhu, stačí uvést, že Soud již rozhodl (rozsudek ze dne 21. září 2004, Gondrand Frères v. Komise, T-104/02, Sb. rozh. s. II-3211, body 59 až 62 a 66), že čl. 1 odst. 3 druhý pododstavec nařízení č. 3319/94 nepředstavuje významné výkladové obtíže.

138 Co se mimoto týče přesné povahy pochybení, Soud má za to, že judikatura dovolávaná žalobkyní (bod 117 výše) není relevantní, jelikož jedinou spornou otázkou v projednávaném případě je tvrzené pochybení zástupců, a nikoli pochybení celních orgánů.

139 Je však důležité zdůraznit, že Komise správně tvrdí, že se žalobkyně nemůže zbavit své vlastní odpovědnosti dovoláváním se pochybení, ať již skutečného, nebo domnělého, svých zástupců. Je třeba v tomto ohledu připomenout, že schéma dovozu dotčených výrobků bylo vypracováno samotnou žalobkyní, která si mimoto svobodně zvolila své celní zástupce, takže pro účely použití článku 239 celního kodexu není důležité, zda se případného pochybení vedoucího ke vzniku celního dluhu dopustil subjekt nebo jeho zmocněnec. V každém případě takové pochybení nesmí být k tíži rozpočtu Společenství (viz v tomto smyslu co se týče existence

zvláštní situace rozsudek Mehibas Dordtselaan v. Komise, bod 92 výše, body 76 až 78 a 82 až 83).

140 Co se zadruhé týče profesní zkušenosti žalobkyně, Soud připomíná, že je třeba přezkoumat, zda se jedná o hospodářský subjekt, jehož profesní činnost spočívá v podstatné míře v dovozu a vývozu, a zda má určitou předchozí zkušenost s výkonem těchto činností (rozsudek Söhl & Söhlke, bod 122 výše, bod 57).

141 V tomto ohledu je nezbytné uvést, že žalobkyně sama připouští, že má určitou zkušenost s dovozem výrobků obsahujících dusík uvedených v nařízení č. 3319/94. Krom toho, jak to správně uplatňuje Komise, žalobkyně již před skutkovými okolnostmi v projednávaných věcech uskutečnila dovozy stejných výrobků. Za těchto podmínek se Komise právem domnívá, že žalobkyně má požadovanou profesní zkušenost, a to od prvního dodání ve věci REM 02/02.

142 Co se zatřetí týče řádné péče subjektu, Soud připomíná, že je na subjektu, aby se v případě pochybností o správném použití ustanovení, jejichž nedodržení může vést ke vzniku celního dluhu, informoval a opatřil si všechna možná vysvětlení, aby uvedená ustanovení neporušil (rozsudek Söhl & Söhlke, bod 122 výše, bod 58).

143 Jak to přitom správně zdůrazňuje Komise, ze spisu plyne, že žalobkyně, která uvádí tvrzenou nezkušenost s proclením dotčených výrobků, jakož i aplikační obtíže

s nařízením č. 3319/94, nejenže vůbec nepožádala o radu své celní zástupce, ale ještě jim dala velmi přesné pokyny. Je třeba poukázat na to, že ve sporných rozhodnutích Komise neopomenula vysvětlit důvody, pro které musela mít žalobkyně pochybnosti o správném použití ustanovení, jejichž nedodržení může vést ke vzniku celního dluhu (viz v tomto smyslu rozsudek Kaufring a další v. Komise, bod 92 výše, bod 296).

144 Mimoto pochybnosti žalobkyně při vystavování jejích faktur svědčí o nedostatku řádné péče na její straně.

145 Naproti tomu nemůže být žalobkyni vytýkáno, že nevyužila možnosti stanovené v čl. 11 odst. 8 nařízení č. 384/96. Přezkoumání se totiž provádí v případě změn v údajích, na základě kterých byly stanoveny hodnoty uplatňované v nařízení zavádějícím antidumpingové clo. Účelem tohoto přezkoumání je tudíž přizpůsobit uložené clo změnám skutečností, které vedly k jeho uložení, a předpokládá změnu těchto skutečností (rozsudek Soudu ze dne 29. června 2000, Medici Grimm v. Rada, T-7/99, Recueil, s. II-2671, bod 82).

146 Obecně vzato chování žalobkyně během dotčených činností nemůže být považováno za dostatečně řádnou péči.

147 Z výše uvedeného vyplývá, že Komise se nedopustila zjevně nesprávného posouzení, když se ve sporných rozhodnutích domnívala, že nebyla splněna podmínka týkající

se neexistence zjevné nedbalosti na straně žalobkyně. Třetí část druhého žalobního důvodu je tudíž třeba zamítnout jako neopodstatněnou.

148 Krom toho ze znění článku 905 prováděcího nařízení vyplývá, že vrácení dovozního cla je přípustné za současného splnění dvou podmínek, a sice zaprvé za existence zvláštní situace a zadruhé neexistence zjevné nedbalosti a podvodného záměru na straně dotčené osoby. V důsledku toho stačí, aby jedna ze dvou podmínek nebyla splněna, k tomu, aby muselo být vrácení cla odmítnuto (rozsudky Soudu Mehibas Dordtselaan v. Komise, bod 92 výše, bod 87; ze dne 12. února 2004, Aslantrans v. Komise, T-282/01, Recueil, s. II-693, bod 53; Gondrand Frères v. Komise, bod 137 výše, bod 57).

149 Jelikož podmínka týkající se neexistence zjevné nedbalosti není splněna, není třeba přezkoumat první část druhého žalobního důvodu týkající se existence zvláštní situace.

150 Je tudíž namístě zamítnout druhý žalobní důvod jako neopodstatněný.

K třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění

Argumenty účastníků řízení

151 Žalobkyně tvrdí, že Komise nedodržela povinnost uvést odůvodnění, která jí přísluší na základě článku 253 ES.

152 Konkrétněji žalobkyně vytýká Komisi, že neuvedla důvody, pro které ve sporných rozhodnutích nevzala v úvahu skutečnost, že nedošlo k obcházení právních předpisů o antidumpingu. Žalobkyně se totiž domnívá, že situace nepřímé fakturace vytvořená podle ní uměle vinou celních zástupců nemůže sama o sobě odůvodnit uložení zvláštního cla stanoveného v čl. 1 odst. 3 druhém pododstavci nařízení č. 3319/94.

153 Žalobkyně pokračuje tvrzením, že článek 239 celního kodexu je ustanovením o ekvitě, které se má použít za okolností, kdy není možné danému hospodářskému subjektu spravedlivě uložit omezení, jako je uložení zvláštního cla, kterému by jinak nepodléhal. Dodává, že sporná rozhodnutí nemohou být považována za spravedlivá, jelikož v případě, že by se Cogema a SCAC nedopustily pochybení, nevznikla by jí povinnost zaplatit zvláštní clo. Tím, že Komise neupřesnila, v čem jsou její rozhodnutí spravedlivá, nesplnila svou povinnost uvést odůvodnění.

154 Žalobkyně konečně uplatňuje, že Komise, ačkoliv se domnívá, že věc REM 1/98 není srovnatelná s věcmi REM 02/02 a 03/02, nevysvětlila důvod, pro který ve věci REM 1/98 a na rozdíl od postoje zaujatého v projednávaných věcech zohlednila skutečnost, že dovozní cena byla vyšší než minimální cena stanovená nařízením č. 3319/94.

155 Komise v tomto ohledu odkazuje na argumenty, které vysvětlila v rámci první části druhého žalobního důvodu, týkající se jednak tvrzené chyby celních zástupců a jednak porovnání projednávaných věcí s věcí REM 1/98.

Závěry Soudu

156 Podle ustálené judikatury musejí z odůvodnění vyžadovaného článkem 253 ES jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby dotčené osoby mohly rozpoznat důvody, které vedly k přijetí opatření, a hájit svá práva a soud mohl vykonávat svůj přezkum. Nemůže být nicméně požadováno, aby odůvodnění upřesňovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti. Otázka, zda odůvodnění rozhodnutí splňuje tyto požadavky, musí být totiž posuzována s ohledem nejen na jeho text, ale také s ohledem na jeho celkovou souvislost, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (viz rozsudek Mehibas Dordtselaan v. Komise, bod 92 výše, bod 92 a uvedená judikatura).

157 Co se týče rozhodnutí o zamítnutí žádostí o prominutí cla na základě článku 239 celního kodexu, povinnost uvést odůvodnění, kterou má Komise, spočívá ve vysvětlení důvodů, pro které nejsou splněny podmínky stanovené v uvedeném ustanovení.

158 Ze znění sporných rozhodnutí přitom vyplývá, že Komise jasně vysvětlila důvody, pro které měla za to, že nebyly splněny podmínky stanovené v článku 239 celního kodexu. Stačí totiž uvést, že ve věci T-134/03 Komise vysvětlila, v čem nebyly splněny podmínky existence zvláštní situace a neexistence zjevné nedbalosti, v bodech 35 až 68 (strany 10 až 21) a 69 až 86 (strany 21 až 26) rozhodnutí REM

02/02. Stejně tak postupovala v rozhodnutí REM 03/02, které vedlo k věci T-135/03, v bodech 34 až 65 (strany 10 až 21) a 66 až 80 (strany 21 až 25).

159 Ve zbývající části Soud konstatuje, že mohl vykonat svůj přezkum legality sporných rozhodnutí. Rovněž uvádí, že ze spisu ve správním řízení, žaloby a repliky, jakož i z jednání plyne, že žalobkyně plně porozuměla jak návrhu záporného rozhodnutí, tak sporným rozhodnutím a že mohla rozvinout obšírnou a podrobnou argumentaci, pokud jde o meritum věci, na podporu svých žádostí o prominutí cla a poté svých žalob na neplatnost podaných proti sporným rozhodnutím.

160 Za těchto podmínek je třeba zamítnout třetí žalobní důvod jako neopodstatněný.

161 Z výše uvedeného vyplývá, že je třeba žaloby zamítnout.

K nákladům řízení

162 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu Soudu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neměla ve věci úspěch, je namístě jí uložit vedle vlastních nákladů řízení náhradu nákladů řízení Komise v souladu s návrhovým žádáním posledně uvedené.

Z těchto důvodů

SOUD (první rozšířený senát)

rozhodl takto:

1) Žaloby se zamítají.

2) Žalobkyně ponese vlastní náklady řízení, jakož i náklady řízení Komise.

Vesterdorf Cooke García-Valdecasas

Labucka Trstenjak

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 27. září 2005.

Vedoucí soudní kanceláře

H. Jung

Předseda

B. Vesterdorf